

— Искамъ да си поприказваме, да се поборимъ и да видимъ, кой е по-силенъ, — казала мечката.

— Добре, съгласенъ съмъ, — рекълъ човѣкътъ. — но почакай малко да ида да си взема приказкитѣ. Забравилъ съмъ ги, хей тамъ долу А за да не избѣгашъ, додето се върна . . . дай да те вържа . . .

Мечката се съгласила. Човѣкътъ я вързалъ за едно дърво, па отсѣкълъ една суровица и като я зашибалъ : плясъ-плюсъ, . . . плясъ-плюсъ . . .

Мечката се сбъркала, заревала, задърпала се, скъсала вжжето и бѣжъ да я нѣма

Отъ тогава мечката се наплашила отъ човѣка, та и до сега бѣга отъ него

Какъ се разболѣ Митко

Митко е ученикъ въ III отдѣление. До вчера игра съ другарчетата си, но снощи на вечеря не бѣше тъй веселъ и бѣбривъ, както по-рано. Той седѣше умърлушенъ на масата и не иска да яде. Нищо не му се харесваше. Искаше да си легне веднага. Майка му го положи на легло и предчувствуваше, че той ще заболѣе. Слѣдъ часъ, когато тя отиде при Митка и го пипна, позна, че има температура : тѣлото му бѣше се опалило. Къмъ полунощъ Митко се събуди и поиска да повърне. Нищо не бѣше ялъ, та повърна само зеленило и вода. Температурата му не спадна и заранѣта. Когато поканиха Митка съ млѣко, той не иска да го пие, нѣкакъ си трудно преглъщаше : гърлото го наболяваше. И когато майка му взе лъжичка и рече да прегледа гърлото му, забелеза цѣлата глѣтка на Митка зачервена.

Повикаха лѣкарь. Той сжщо намѣри гърлото доста зачервено, намѣри сжщо по тѣлото около шията, по лактитѣ, слабинитѣ и въ страни на гърдитѣ слабо зачервяване на кожата—осипъ на много ситни червени точки.

Следъ като пита и разпитва най-подробно домашнитѣ, де е ходилъ Митко, съ кого е игралъ, въ кое отдѣление учи, съ кои другари се събира, слѣдъ като раз-